

Den sande historie om julemanden – 20. december

Det der skete var, at jeg satte mig på kanten af det legendariske Storkespringvand, hvor jeg snupede pladsen lige efter at et ungt kærestepar, der havde siddet og julekissemisset, havde kastet sig ud i julemylderet igen. Lidt rart for mig, for så var stenen varmet lidt op, så kulden ikke slog igennem min frakke. Det er ellers en god tyk frakke, som holder vinterkulden ude, men samtidig får mig til at lige et grønt, omvandrende køleskab.

Jeg nyder generelt – på alle tider af året - at sætte mig tilfældige steder og så bare iagttage de mennesker der passerer forbi mig, og forsøger at gætte hvem de er, hvad de laver og deres livs spændende historier. Nogle gange har jeg endda valgt – sådan helt tilfældigt – at komme i samtale med nogle af disse mennesker, og det er utroligt lærerigt og givende. Det plejer at være ganske underholdende og vældig livsbekræftende, og fordi jeg smiler, plejer folk at smile tilbage.

Jeg kiggede ud i det multifarvede bølgende hav af folk, der myldrede forbi mig med poser og pakker og så vældig fortravlede ud, med forstenede ansigter, der udtrykte forskellige grader af irritation og forpinthed. Mine forsøg på at smile blev totalt ignoreret, for menneskerne så ikke hvad der skete omkring dem. De så blot nogle forhindringer, som de skulle manøvrere sig uden om eller forbi. Det var egentligt lidt trist, syntes jeg, og det var her den første tanke om at fortsætte Thorlevs strategi blev valgt.

Strøget var pyntet nydeligt op. Den fine flisemosaik genspejlede lysene fra butikkerne og julepynten. Det var ganske smukt og også lidt fredfyldt her i dette lille vakuum som springvandet havde skabt i den flagrende, psykedeliske menneskemængde. Storkene hævede sig højt over mig, og fremstod lidt sorte og dæmoniske, fanget i en evig udlængsel, med himlens dybde som baggrund. Jeg sad der, og følte lidt med de stakkels storke som aldrig kommer videre.

Springvandet delte menneskestrømmen, så der lige præcist var rum til, at et par ynkelige duer havde plads til at finde nogle brødkrummer. De blev generøst doneret af en lille pige, der sammen med sin mor også havde søgt læ for menneskemængden i dette lille vakuum. Den yndige lille pige forsøgte ihærdigt at spise en pølse med håndtag – det var, tror jeg, første gang pigen havde prøvet den oplevelse. Hver gang hun snappede efter pølsen, dinglede den væk fra hendes mund. Det så utroligt sjovt ud. Pigens mor kiggede på mig, og vi begyndte at grine højlydt, mens brødkrummerne fra pølsebrødet smuldrede mere og mere fra pigens anden hånd, til stor fornøjelse for duerne. Den ene due – en han – havde mistet det ene øje, i en kamp formentligt, men selvom duen ikke så særlig godt og ramte forbi den

ene brødkrumme efter den anden, var den i god foderstand og lyset fik den til, halvhjertet, at kurtisere en hundue. "Selvtilliden fejler ikke noget," tænkte jeg med et lille smil, og hændelsen gav mig faktisk en indre styrke til at tro på, at jeg også kunne klare det hverv, som jeg så pludseligt var blevet indsat i.

De forstenede ansigter med arme og hænder fyldt med indkøbsposer med gaver, stod i skarp kontrast til vores glade grin og fik mig til at tænke: "Hvad er det, der efterhånden er essentielt ved julen? Hvem er det egentlig, der har skabt dette gaveorgie? Det er vel os selv, vores egen forventning og antagelser om hvad andre tror og mener om os."

I toget på vej ind overhørte jeg to unge piger på 10/11 år, der havde en heftig debat om hvor mange gaver de med rette kunne forvente af de forskellige gavedonorer. En kraftig debat om hvem der var fedtet, og at det også handlede om prestige overfor de andre i vennekredsen. Jo, der var mange aspekter inde over det med gaverne. Men er det virkelig dét, der er essentielt? "Suk," tænkte jeg, "så bliver det svært."

Min datter er på SU og hjemmeboende. Der er virkelig ikke mange penge at gøre godt med, selvom hun gør alt hvad hun kan. Hun vil så gerne give, men har ikke den økonomiske formående. Sidste år hæklede hun nogle ganske elegante grydelapper, men de blev bare ikke værdsat af modtagerne, hvilket var ganske trist for de var smukke. Og så var de lavet af hjertet. Men bevarer, det var ikke en mærke vare.

Jeg sad og kiggede lidt på de enkelte menneskers ansigter. Ansigtstrækkende så noget anstrængte ud. Ikke afslappet, ikke "nu skal jeg ud at hygge mig med at købe gaver til de mennesker, jeg holder af". Måske tænker de på, hvordan juleaften skal afholdes, med mine, dine og vores børn. Hvem de kan invitere og hvem de ikke kan invitere, fordi den ene ikke kan være i stue sammen med den eller den. Du milde, er julen simpelthen ved at blive for besværlig, ved at blive en stressfaktor. Hvor er det essentielle i julen blevet af? Og hvad er det egentligt?

Jeg rejste mig fra min plads ved Storkespringvandet, og bevægede mig lidt væk fra menneskemyldret, ned i sidegadernes mere rolige tempo. Her mødte jeg en hjemløs, der tiggede penge. Jeg havde ingen penge på mig, men tilbød ham at købe et måltid mad. Det skulle jeg bare ikke have gjort. En lang svada fulgte, hvor indholdet i hovedtræk var, at jeg var en stor idiot og ikke skulle bestemme hvad han ville bruge pengene til. Undskyldende trak jeg mig tilbage. Så meget for at forsøge at give.

Min trasken rundt førte mig forbi en forretning, der handlede med dameundertøj. Jeg gik ind i butikken, ikke fordi jeg skulle have noget, men den var pænt pyntet op og så hyggelig ud, og så trængte jeg til lidt varme. Jeg gik rundt og kiggede i butikken, på alle de fine ting og

overhørte en herre som forklarede hvad han ønskede, men ikke havde de aktuelle størrelser i. Ekspedienten brugte en lang række frugter som billeder på, hvor stor barmen kunne være, og fandt frem til den formentlige rette størrelse. Manden købte mange ting, lækre ting og regningen var bestemt ikke lille. Alt blev pakket fint og nydeligt ind. På vej ud af døren, vendte han sig brat om og sagde: "Hov, jeg skal også have noget til min kone!" Smågrinende gik jeg ud af butikken.

Jeg gik ned mod vandet.

Vandet er noget essentielt for mig, det styrker mig, det beroliger mig, jeg finder fred i vandet. Uanset om det er en stille klukken eller Vesterhavets brølende og frådende bølger på fuld blæs.

Jeg spottede en bænk hvor der var plads. Der sad en posedame, med alle sine ejendele pakket ned i masser af plastikposer. Jeg spurgte høfligt om jeg måtte sidde på bænken. Hun kiggede overrasket på mig. "Du er den første der har set mig i dag!"

"Der er heller ingen der har set mig, med undtagelse af én som ville have penge af mig, og så en mobil sælger på stationen," måtte jeg svare.

En lille pause, hvor posedamen kiggede undersøgende på mig, og jeg havde en følelse af, at hun læste dybt ind i min sjæl hvem jeg er og hvad jeg står for. Derefter fortsatte jeg: "Det er som om man bliver usynlig her i julen. Alle har så travlt, at de kun ser indenfor deres egen næsetip og glemmer alt andet omkring dem."

Damen nikkede. "Jeg forstår hvad du mener. Men for mit vedkommende er det hele året. Det er som om folk er bange for mig. Bange for det valg jeg har truffet. For at leve sådan, er mit valg. Det er min frihed. Og jeg har ikke noget dårligt liv, selvom vinteren er ganske kold."

"Hvordan klarer du så egentlig dagen, jeg tænker med hensyn til mad og det, at have et sikkert sted at sove her om vinteren?"

"Jeg har mine små runder rundt i byen, så jeg spiser skam fin mad hver dag. Der er flinke mennesker i restauranterne, som pakker rester pænt ned i små poser – det må de officielt ikke – men dem stiller de så "tilfældigt" så jeg kan hente dem. Det er faktisk bedre mad end det, jeg indimellem ser folk spise når de går rundt. Det er også derfor jeg kan holde mig i så god form," sagde hun med et grin, der afslørede at hun manglede nogle tænder, mens hun klappede sig på maven, hvilket lød som et dårligt opspændt trommeskind på grund af hendes store frakkes lyd.

Jeg havde en hyggelig samtale med posedamen i en rum tid. Det var bestemt ikke en "taber", jeg sad foran. Det var en dame med et stort intellekt, med en delikat og fin humor, med høj indsigt i samfundets strukturer og normer. Damen var gået ned med stress i et job, hun havde mistet sig selv i jobbet. Efter en stressdepression, valgte hun at "stå af toget" og vendte sit gamle liv ryggen. Hun var ikke en belastning for samfundet, hun havde tjent samfundet, men hendes største rædsel var at havne i samme situation igen. Det mente hun ikke ville ske med det liv hun i stedet havde valgt. Efter at have siddet det meste af en time og talt med damen, blev jeg nødt til at gå videre. Jeg havde en aftale med min datter, som jeg ikke ønskede at komme for sent til. Jeg takkede for den hyggelige stund. Idet jeg skulle til at rejse mig, kiggede jeg på hendes plastikposer og sagde: "Den pose jeg har med, har jeg selv syet. Som du kan se, er den af plastik og der er lynlås i toppen. Den er vandtæt. Der er to af dem, der ligger en pose i posen. Må jeg have fornøjelse af at give dem til dig, som tak for den hyggelige og berigende samtale, og den indsigt du har givet mig?" Damen kiggede på mig et stykke tid, hvorefter hun svarede. "Det vil jeg sige tak til, for du giver af et ærligt hjerte."

Jeg skyndte mig ned til stedet, hvor jeg havde aftalt at mødes med min datter. De mange indtryk rumlede rundt i hjernen og forvirrede mig gevaldigt. Jeg så mig ikke for, og bumpede ind i en person. Fejlen var min, jeg var helt væk og så intet, så kun andre mennesker som forhindringer man skulle uden om – hvilket så altså ikke lykkedes helt så godt. Mine tanker gjorde mig blinde, det skræmmer mig egentligt.

Havde jeg gjort som posedamen, havde jeg sat mig ned og så tænkt færdigt, og var så gået videre, nærværende i øjeblikket.

På vej hjem i toget, blev jeg bevidst om hvad julen er for mig i dag. For mig er julen glæden ved at mødes med mennesker jeg elsker og holder af. Glæden ved at hygge sammen med dem, lave god mad/få god mad og forkæle. Glæden ved at hilse på mine enorme mængder af julepynt, hvor meget af det er mere end 60 år gammelt. Hver enkelt julegenstand har sin historie og sine minder, som jeg inderligt glæder mig over. Det er et helt livs minder der bliver genoplevet, masser af lyspunkter, alt sammen i en kold og mørk tid, hvor lyspunkter er så velkomne.

Se, det var baggrundene for, at jeg valgte Thorlevs strategi om julen.